Machine Translated by Google

"De vijand is het systeem dat ons naar de oorlog stuurt" - Toespraak van oorlogsveteraan in Irak

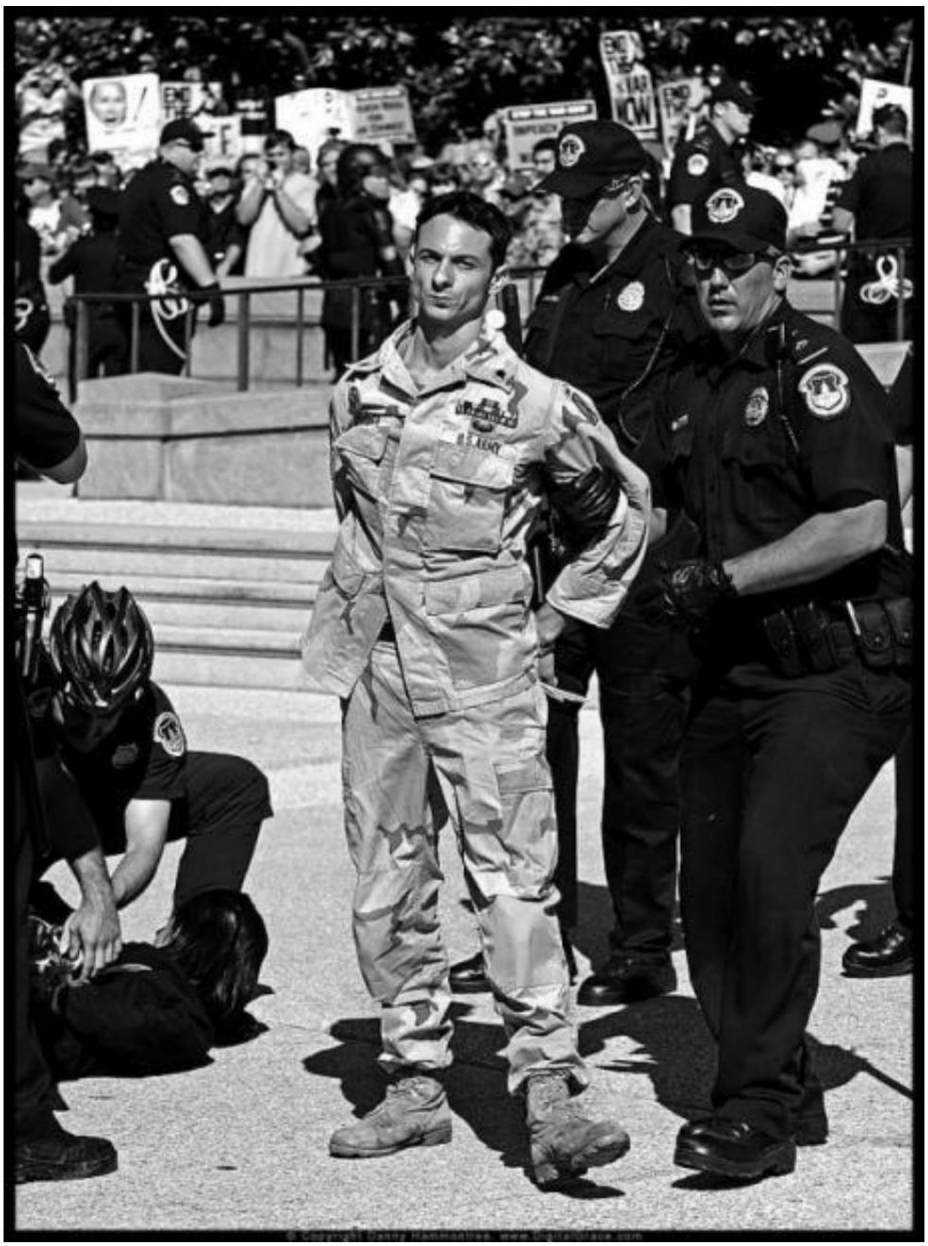

Een toespraak van de voormalige Amerikaanse soldaat en oorlogsveteraan Mike Prysner in 2009.

Toen ik voor het eerst in het leger ging, werd ons verteld dat racisme niet langer bestond in het leger. Een erfenis van ongelijkheid en discriminatie werd plotseling weggespoeld door iets dat 'Gelijke Kansen' wordt genoemd.
We volgden verplichte lessen en verzekerden ons dat racisme uit de gelederen was geëlimineerd, en elke eenheid had zijn eigen EO-vertegenwoordiger om ervoor te zorgen dat er geen elementen van racisme zouden kunnen opduiken. Het leger leek vastbesloten om elke zweem van racisme te vernietigen.

En toen gebeurde 11 september. Ik begon nieuwe woorden te horen als 'handdoekkop', 'kameeljockey' en - het meest verontrustende - 'zandnikker'. Deze woorden kwamen aanvankelijk niet van mijn medesoldaten, maar van mijn superieuren - mijn pelotonssergeant, mijn compagniescommandant, mijn bataljonscommandant. Helemaal bovenaan de commandostructuur waren wreed racistische termen plotseling acceptabel. Ik merkte dat het meest openlijke racisme afkomstig was van veteranen van de eerste Golfoorlog. Dat waren de woorden die ze gebruikten toen ze

Machine Translated by Google

burgerkonvooien verbrandden. Dat waren de woorden die ze gebruikten toen deze regering doelbewust de civiele infrastructuur aanviel en watervoorraden bombardeerde in de wetenschap dat het honderdduizenden kinderen zou doden.

Dat waren de woorden die het Amerikaanse volk gebruikte toen ze deze regering toestonden om Irak sancties op te leggen - en dit is iets wat veel mensen vergeten. We hebben net vernomen dat we sinds de invasie meer dan 1 miljoen Irakezen hebben gedood; we hadden al een miljoen Irakezen gedood vóór de invasie in de jaren '90 door middel van bombardementen en sancties. 'Haji' was de vijand Toen ik in 2003 in Irak aankwam, leerde ik een nieuw woord - 'Haji'. Haji was de vijand. Haji was elke Irakees. Hij was geen persoon, of een vader, of een leraar, of een arbeider. Maar waar komt dit woord vandaan? Elke moslim streeft ernaar om een pelgrimstocht naar Mekka te maken, een Haj genaamd. Een moslim die die pelgrimstocht heeft voltooid, is een hadji. Het is iets dat in de traditionele islam de hoogste roeping in de religie is - in wezen is het beste voor een moslim het slechtste geworden. Maar de geschiedenis begon niet bij ons. Sinds de oprichting van dit land wordt racisme gebruikt om expansie en onderdrukking te rechtvaardigen. De indianen werden wilden genoemd.

De Afrikanen werden van alles genoemd om de slavernij te verontschuldigen. Tijdens Vietnam werd een veelvoud aan namen gebruikt om die imperialistische oorlog te rechtvaardigen. Dus Haji was het woord dat we op deze missie gebruikten. We hebben veel gehoord over invallen tijdens Winter Soldier, waarbij de deuren van mensen werden ingetrapt en hun huizen werden doorzocht. Maar deze missie was een ander soort overval. We kregen nooit enige verklaring voor deze orders, we kregen alleen te horen dat deze groep van vijf of zes huizen nu eigendom was van het Amerikaanse leger. We moesten naar binnen om die mensen die huizen te laten verlaten. Dus gingen we naar deze huizen en vertelden de mensen dat hun huizen niet langer hun thuis waren. We hebben ze geen alternatief geboden, geen plek om naartoe te gaan, geen compensatie. Ze waren erg in de war en bang, en wilden niet weggaan - dus moesten we ze uit hun huizen verwijderen. Er was één familie die in het bijzonder opviel: een vrouw met twee jonge dochters, een oudere man die bedlegerig was en twee mannen van middelbare leeftijd. We sleepten ze uit hun huizen en gooiden ze op straat. We arresteerden de mannen omdat ze niet vertrokken en stuurden ze samen met de Iraakse politie naar de gevangenis. In die tijd wist ik niet wat er met Irakezen gebeurde toen we een zandzak over hun hoofd deden en hun handen op hun rug bonden; helaas moest ik er een paar maanden later achter komen. Onze eenheid bestond uit korte ondervragers, dus ik had de taak om te helpen bij ondervragingen. De beproeving van een gedetineerde Ten eerste wil ik erop wijzen dat de overgrote meerderheid van de gedetineerden die ik tegenkwam niets verkeerds had gedaan. Ze werden gearresteerd voor dingen die zo simpel waren als het feit dat ze in de buurt waren toen een IED afging, of omdat ze in een dorp woonden waar een vermoedelijke opstandeling woonde.

Ik ben getuige van en nam deel aan vele ondervragingen; een in het bijzonder die ik wil delen. Het was een moment voor mij dat me hielp de aard van ons beroep te beseffen. Deze gedetineerde die ik moest ondervragen was uitgekleed tot aan zijn ondergoed, handen op zijn rug gebonden en een zandzak op zijn hoofd - en ik heb zijn gezicht nooit echt gezien. Het was mijn taak om een metalen klapstoel te pakken, en aangezien hij met zijn gezicht naar de muur stond, moest ik de stoel naast zijn hoofd elke keer dat hem een vraag werd gesteld kapot slaan. Een medesoldaat schreeuwde steeds dezelfde vraag, en wat hij ook antwoordde, ik sloeg de stoel naast zijn hoofd kapot. We deden dit tot we moe werden, en toen kreeg ik te horen dat ik ervoor moest zorgen dat hij met zijn gezicht naar de muur bleef staan. Tegen die tijd was hij in een extreem gebroken toestand - hij trilde oncontroleerbaar, hij huilde en hij zat onder zijn eigen urine. Ik bewaakte hem, maar er was iets mis met zijn been - hij was gewond en viel steeds op de grond. Mijn sergeant zei dat ik ervoor moest zorgen dat hij bleef staan, zodat ik hem moest oppakken en tegen de muur moest slaan.

Hij viel steeds naar beneden, dus ik moest hem blijven oppakken en hem met kracht tegen de muur zetten. Mijn sergeant kwam langs en was boos dat hij weer op de grond lag, dus pakte hij hem op en sloeg hem verschillende keren tegen de muur - en toen de man weer op de grond viel, zag ik bloed van onder de zandzak naar beneden stromen. Dus liet ik hem zitten, en telkens als mijn sergeant begon te komen, waarschuwde ik de man en zei hem dat hij moest gaan staan.

Machine Translated by Google

Op dat moment realiseerde ik me dat ik verondersteld werd mijn eenheid te bewaken tegen deze gedetineerde, maar wat ik deed was deze gedetineerde bewaken van mijn eenheid. Ik heb hard mijn best gedaan om trots te zijn op mijn dienst. Het enige wat ik kon voelen was schaamte. Gezicht van bezetting wordt blootgelegd Racisme kon de realiteit van de bezetting niet langer maskeren. Dit waren mensen. Dit waren mensen. Sindsdien word ik geplaagd door schuldgevoelens - elke keer als ik een oudere man zie, zoals degene die niet kon lopen, die we op een brancard rolden en tegen de Iraakse politie zeiden dat ze hem moesten meenemen. Ik voel me altijd schuldig als ik een moeder met haar kinderen zie, zoals degene die hysterisch huilde en schreeuwde dat we erger waren dan Saddam toen we haar uit haar huis dwongen. Ik voel me altijd schuldig als ik een jong meisje zie, zoals degene die ik bij de arm greep en de straat op sleepte. We kregen te horen dat we tegen terroristen vochten. De echte terrorist was ik. Het echte terrorisme is deze bezetting.

Racisme binnen het leger is lange tijd een belangrijk instrument geweest om de vernietiging en bezetting van een ander land te rechtvaardigen. Het wordt al lang gebruikt om het doden, onderwerpen en martelen van een ander volk te rechtvaardigen. Racisme is een essentieel wapen van deze regering. Het is een belangrijker wapen dan een geweer, of een tank, of een bommenwerper, of een slagschip. Het is destructiever dan een artilleriegranaat, een bunkerbreker of een tomahawk-raket. Hoewel al die wapens zijn gemaakt en eigendom zijn van deze regering, zijn ze onschadelijk zonder dat mensen ze willen gebruiken. Degenen die ons naar de oorlog sturen, hoeven geen trekker over te halen of een mortiergranaat te lossen; ze hoeven de oorlog niet te vechten, ze hoeven ons alleen de oorlog te verkopen. Ze hebben een publiek nodig dat bereid is hun soldaten in gevaar te sturen, en ze hebben soldaten nodig die bereid zijn te doden en gedood te worden, zonder twijfel. Ze kunnen miljoenen uitgeven aan een enkele bom - maar die bom wordt pas een wapen als de gelederen in het leger bereid zijn om de bevelen op te volgen om het te gebruiken. Ze kunnen elke laatste soldaat overal op aarde sturen, maar er zal alleen oorlog zijn als soldaten bereid zijn om te vechten.
De heersende klasse - de miljardairs die profiteren van menselijk lijden, die alleen geven om het uitbreiden van hun rijkdom en het beheersen van de wereldeconomie - begrijpt dat hun macht alleen ligt in hun vermogen om ons ervan te overtuigen dat oorlog, onderdrukking en uitbuiting in ons belang zijn. Ze begrijpen dat hun rijkdom afhangt van hun vermogen om de arbeidersklasse te overtuigen om te sterven om de markt van een ander land te beheersen. En ons overtuigen om te sterven en te doden is gebaseerd op hun vermogen om ons te laten denken dat we op de een of andere manier superieur zijn. Soldaten, matrozen, mariniers en piloten hebben niets te winnen bij deze oorlog. De overgrote meerderheid van de mensen die in de Verenigde Staten wonen, heeft niets te winnen bij deze oorlog. In feite hebben soldaten en arbeiders niet alleen niets met deze bezetting, maar lijden wij er nog meer onder. We verliezen de ledematen, ondergaan het trauma en geven ons leven. Onze families moeten toekijken hoe met vlaggen gedrapeerde doodskisten in de aarde worden neergelaten. Miljoenen in dit land zonder gezondheidszorg, banen of toegang tot onderwijs moeten toezien hoe deze regering meer dan 400 miljoen dollar per dag verkwist aan deze oorlog.

De echte vijand is hier. Arme en werkende mensen in dit land worden gestuurd om arme en werkende mensen in een ander land te vermoorden, om de rijken rijker te maken. Zonder racisme zouden soldaten beseffen dat ze meer gemeen hebben met het Iraakse volk dan met de miljardairs die ons naar de oorlog sturen. Ik gooide mensen op straat in Irak, alleen om thuis te komen en gezinnen hier op straat te vinden in deze tragische en onnodige uitsluitingscrisis die al honderden Irak-oorlogsveteranen dakloos maakt. We moeten wakker worden en beseffen dat onze echte vijanden zich niet in een ver land bevinden; het zijn geen mensen wiens namen we niet kennen en wiens culturen we niet begrijpen. De vijand zijn mensen die we goed kennen en mensen die we kunnen identificeren - de vijand is het systeem dat ons naar de oorlog stuurt als het winstgevend is; de vijanden zijn de CEO's die ons van onze baan ontslaan als het winstgevend is; het zijn de verzekeringsmaatschappijen die ons gezondheidszorg weigeren als het winstgevend is; het zijn de banken die onze huizen afpakken als het winstgevend is. Onze vijanden zijn nog geen 5000 mijl ver weg. Ze zijn hier thuis, en als we ons organiseren en vechten met onze zusters en broeders, kunnen we deze oorlog stoppen, deze regering stoppen en een betere wereld creëren.

Source: libcom.org Posted By
Joseph Kay Aug 18 2010

"The enemy is the system that sends us to war" - Speech by Iraq war veteran

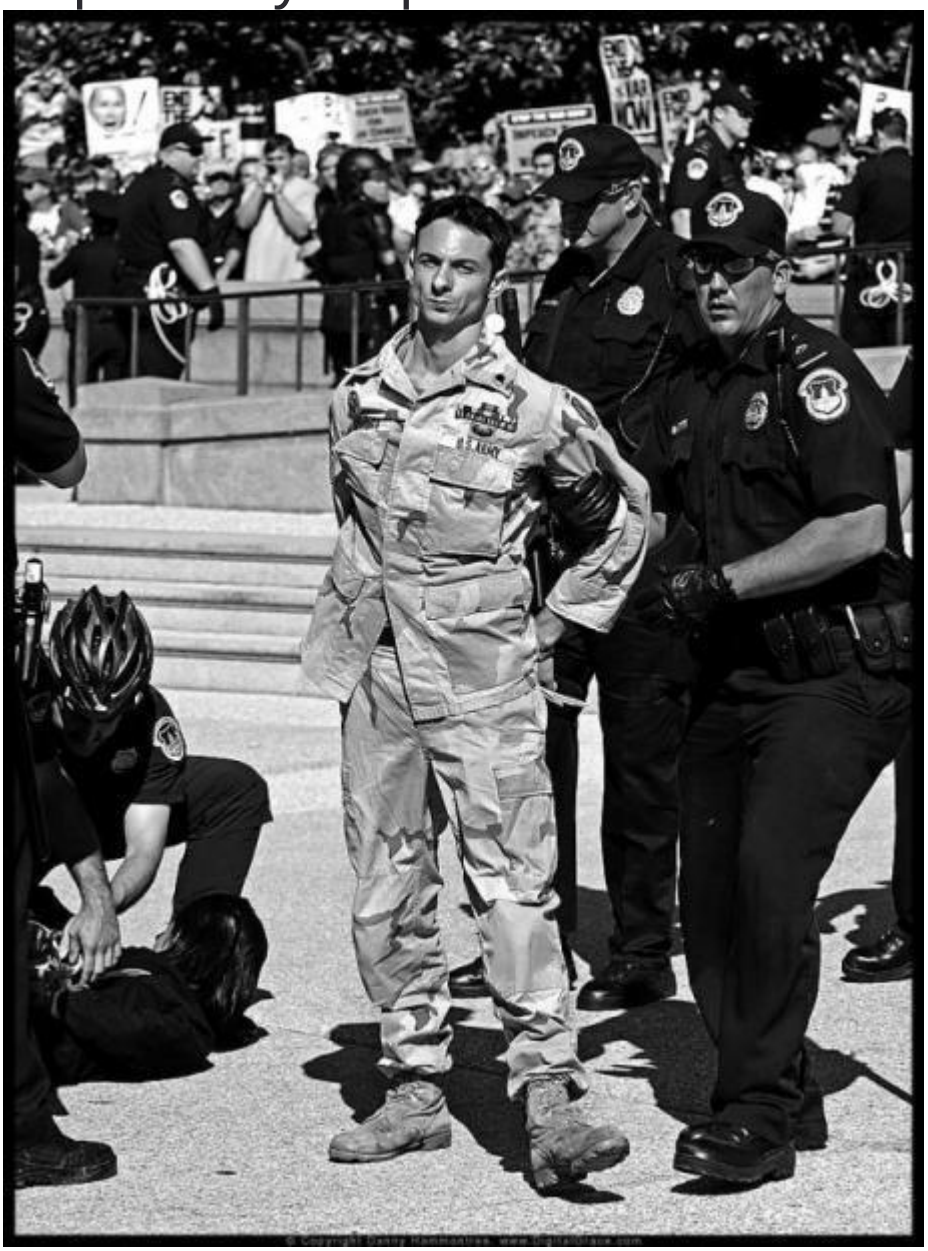

A speech given by former US soldier and Iraq war veteran Mike Prysner in 2009.

When I first joined the army, we were told that racism no longer existed in the military. A legacy of inequality and discrimination was suddenly washed away by something called "Equal Opportunity." We would sit through mandatory classes, assuring us that racism had been eliminated from the ranks, and every unit had its own EO representative to ensure no elements of racism could resurface. The Army seemed firmly dedicated to smashing any hint of racism.

And then Sept. 11 happened. I began to hear new words like "towel head," "camel jockey" and - the most disturbing - "sand nigger." These words did not initially come from my fellow soldiers, but from my superiors - my platoon sergeant, my company first sergeant, my battalion commander. All the way up the chain of command, viciously racist terms were suddenly acceptable. I noticed that the most overt racism came from veterans of the first Gulf War. Those were the words they used when they

were incinerating civilian convoys. Those were the words they used when this government deliberately targeted the civilian infrastructure, bombing water supplies knowing that it would kill hundreds of thousands of children.

Those were the words the American people used when they allowed this government to sanction Iraq - and this is something many people forget. We've just learned that we've killed over 1 million Iraqis since the invasion; we had already killed a million Iraqis before the invasion throughout the 90s through bombings and sanctions. 'Haji' was the enemy When I got to Iraq in 2003, I learned a new word - "Haji." Haji was the enemy. Haji was every Iraqi. He was not a person, or a father, or a teacher, or a worker. But where does this word come from? Every Muslim strives to take a pilgrimage to Mecca, called a Haj. A Muslim who has completed that pilgrimage is a Haji. It is something that, in traditional Islam, is the highest calling in the religion - essentially, the best thing for a Muslim made into the worst thing. But history did not start with us. Since the creation of this country, racism has been used to justify expansion and oppression. The Native Americans were called savages.

The Africans were called all sorts of things to excuse slavery. A multitude of names were used during Vietnam to justify that imperialist war. So Haji was the word we used on this mission. We've heard a lot about raids during Winter Soldier, kicking down people's doors and ransacking their homes. But this mission was a different kind of raid. We never got any explanation for these orders, we were only told that this group of five or six houses were now property of the U.S. military. We had to go in and make those people leave those houses. So we went to these houses and told the people that their homes were no longer their homes. We provided them no alternative, no place to go, no compensation. They were very confused and scared, and would not leave - so we had to remove them from their houses. There was one family in particular that stands out: a woman with two young daughters, an elderly man who was bed-ridden and two middle-aged men. We dragged them from their houses and threw them onto the street. We arrested the men for not leaving and sent them to prison with the Iraqi police. At that time I didn't know what happened to Iraqis when we put a sandbag over their head and tied their hands behind their back; unfortunately, a couple months later, I had to find out. Our unit was short interrogators, so I was tasked to assist with interrogations. A detainee's ordeal First, I'd like to point out that the vast majority of detainees I encountered had done nothing wrong. They were arrested for things as simple as being in the area when an IED went off, or living in a village where a suspected insurgent lived.

I witness and participated in many interrogations; one in particular I'd like to share. It was a moment for me that helped me realize the nature of our occupation. This detainee who I was sent to interrogate was stripped down to his underwear, hands bound behind his back and a sandbag on his head - and I never actually saw his face. My job was to take a metal folding chair, and as he was standing face-first against the wall, I was to smash the chair next to his head every time he was asked a question. A fellow soldier would yell the same question over and over, and no matter what he answered, I would smash the chair next to his head. We did this until we got tired, then I was told to make sure he stayed standing facing the wall. By this time he was in an extremely broken state - he was shaking uncontrollably, he was crying, and he was covered in his own urine. I was guarding him, but something was wrong with his leg - he was injured and kept falling to the ground. My sergeant told me to make sure he stayed standing, so I would have to pick him up and slam him against the wall. He kept falling down so I'd have to keep picking him up and forcefully putting him against the wall. My sergeant came by, and was upset that he was on the ground again, so he picked him up and slammed him against the wall several times - and when the man fell to the ground again I noticed blood pouring down from under the sandbag. So I let him sit, and whenever my sergeant starting coming I would warn the man and tell him to stand.

It was then that I realized that I was supposed to be guarding my unit from this detainee, but what I was doing was guarding this detainee from my unit. I tried hard to be proud of my service. All I could feel was shame. Face of occupation is laid bare Racism could no longer mask the reality of the occupation. These were people. These were human beings. I have since been plagued by guilt - anytime I see an elderly man, like the one who couldn't walk, who we rolled onto a stretcher and told the Iraqi police to take him away. I feel guilt anytime I see a mother with her children, like the one who cried hysterically, and screamed that we were worse than Saddam as we forced her from her home. I feel guilt anytime I see a young girl, like the one I grabbed by the arm and dragged into the street. We were told we were fighting terrorists. The real terrorist was me. The real terrorism is this occupation.

Racism within the military has long been an important tool to justify the destruction and occupation of another country. It has long been used to justify the killing, subjugation, and torture of another people. Racism is a vital weapon employed by this government. It is a more important weapon that a rifle, or a tank, or a bomber, or a battleship. It is more destructive than an artillery shell, or a bunker buster, or a tomahawk missile. While all those weapons are created and owned by this government, they are harmless without people willing to use them. Those who send us to war do not have to pull a trigger or lob a mortar round; they don't have to fight the war, they merely have to sell us the war. They need a public who is willing to send their soldiers into harm's way, and they need soldiers who are willing to kill and be killed, without question. They can spend millions on a single bomb - but that bomb only becomes a weapon when the ranks in the military are willing to follow the orders to use it. They can send every last soldier anywhere on earth, but there will only be a war if soldiers are willing to fight. The ruling class - the billionaires who profit from human suffering, who care only about expanding their wealth and controlling the world economy - understand that their power lies only in their ability to convince us that war, oppression, and exploitation is in our interest. They understand that their wealth is dependent on their ability to convince the working class to die to control the market of another country. And convincing us to die and kill is based on their ability to make us think that we are somehow superior. Soldiers, sailors, marines, and airmen have nothing to gain from this war. The vast majority of people living in the United States have nothing to gain from this war. In fact, not only do soldiers and workers gain nothing from this occupation, but we suffer more because of it. We lose the limbs, endure the trauma and give our lives. Our families have to watch flag-draped coffins lowered into the earth. Millions in this country without health care, jobs, or access to education must watch this government squander over $400 million a day on this war.

The real enemy is here Poor and working people in this country are sent to kill poor and working people in another country, to make the rich richer. Without racism, soldiers would realize that they have more in common with the Iraqi people than they do with the billionaires who send us to war. I threw people onto the street in Iraq, only to come home and find families here thrown onto the street in this tragic and unnecessary foreclosure crisis that is already leaving hundreds of Iraq war veterans homeless. We need to wake up and realize that our real enemies are not in some distant land; they're not people whose names we don't know and whose cultures we don't understand. The enemy is people we know well and people we can identify - the enemy is the system that sends us to war when it's profitable; the enemies are the CEOs who lay us off from our jobs when its profitable; they're the insurance companies who deny us health care when it's profitable; they're the banks that take away our homes when it's profitable. Our enemies are not 5,000 miles away. They are right here at home, and if we organize and fight with our sisters and brothers we can stop this war, stop this government, and create a better world.

AUDIO: https://archive.org/details/mike-prysner

Source: libcom.org Posted
By Joseph Kay Aug 18 2010